

מצב זה כמוון לא נמשך זמן רב. הבודאים התחזקו והתחלו להציג לנוצרים ולא יותר על שוד ונזר גם מן היהודים. גורם רב משקל שהשפיע על הבודאים, היה האmir מהמוד אל פעור מהגולן. אניאמין, שהאמיר יכול היה להתחיל או להפסיק את המאבק של הבודאים, כרצונו, לפי שיקוליו הפוליטיים.

המקרה החמור הראשון קרה כאשר באחד הימים הופתעו אנשי כפר גלעדי על ידי שודדים בודאים. רוב הבעות העבודה במשק נשדו, לאור היום! היה זה במחצית נובמבר 1919. באותו זמן - סוף אותה שנה - עלתה קבוצה להתיישבות באדמות חמארה במטרה להקים במקום מושב עובדים. מיד, כאשר החלו להקים את צייפס הראשון, הותקפו מתוישבי חמארה ביריות ביצתם להביא מים מנהר החצבאני הקרוב.

השליטון ניסה לשמר על הסדר ושלח חיילים צרפתים בודדים, שניים או לכל היותר שלושה, לכל כפר וישוב. גם במטולה שכנו שני חיילים צרפתים. היו אלה חיילים טובים למדי, היו יוצאים בלילה, מסתובבים בשולי הכפרים, בעיקר בכפרים המערביים, לשם, לבוש. היו יוצאים גם בלילה גשם וקור. בהחלט ניסו למלא תפקידם באמונה. כל זה בשלבים הראשונים של האירועים, שהלכו והחמירו.

חתונה, ולאחריה בחול המועד סוכות תרי"ט 1919 חגגו בעין גנים חתונה כפולה: רוחמה אחותי עם ליבל וישנסקי ואני עם בת-שבע דיין. את בני הזוג שלנו הכרנו במטולה בקרב הפעלים והשומרים. ליבל - אריה - היה איש "השומר" במטולה, עלה לארץ מروسיה עם העליה השנייה. רוחמה וליבל הצטרפו לקבוצה העזירה שהקימה את אילת השחר. לימים קראו לבניהם בכורם, הבן הראשון שנולד בקבוצה, בשם כוכב, ואת שם משפחתם קראו שחר).

בת-שבע הייתה בקבוצת העזירות במטולה. גם היא עלתה לארץ מروسיה לפני המלחמה. נוצר בינינו קשר עד שהחליטנו על חתונה.